

[Ministeren for skatter og afgifter]

heder på ned til 3 medlemmer inkl. formanden, uanset deres størrelse, og at de skal kunne konstituere sig med 2 næstformænd. Det skal bl.a. gøre det muligt for ligningskommissionerne at gennemføre samtidige møder i flere besluttende led under ledelse af formanden eller en næstformand.

I forbindelse med hjemmelen til opdeling i mindre led indføres der ved forslaget en beskyttelse af de medlemmer, der står uden for det enkelte besluttende led. Beskyttelsen består navnlig i, at ethvert medlem af kommissionen kan kræve en sag forelagt til afgørelse for den samlede ligningskommission, og i, at alle medlemmer har ret til at deltage i ethvert møde.

Det er bestemt, at de besluttende led så vidt muligt skal sikres en alsidig sammensætning.

Med hensyn til forslagets administrative konsekvenser skal jeg bemærke, at det kan formodes at medføre en vis besparelse for kommunerne.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, skal jeg herefter anbefale forslaget til en velvillig behandling i tinget.

Ministeren for skatter og afgifter (Lykketoft):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af toldloven.

(Lovforslag nr. L 148).

De vigtigste af de foreslåede ændringer af toldloven er et forslag om at ophæve toldlovens bestemmelser om handelstoldgodtgørelse og et forslag om i toldloven at indsætte bestemmelser, hvorefter der kan oprettes private toldoplæg. Begge disse forslag er en følge af en EF-forordning om bl.a. toldgodtgørelse, som trådte i kraft 1. juli 1980. Forordningen træder i stedet for medlemslandenes bestemmelser om toldgodtgørelse, og medlemslandene kan efter forordningens ikrafttræden ikke indrømme toldgodtgørelse i andre tilfælde end dem, der er omhandlet i forordningen.

Under forhandlingerne forud for forordningens vedtagelse forsøgte man fra dansk side at få bestemmelser om handelstoldgodtgørelse indsat i forordningen, men hverken de andre medlemslande eller Kommissionen ville gå med hertil. Der blev dog i forordningen indsat en artikel, der giver Danmark adgang til at opretholde handelstoldgodtgørel-

sesordningen, indtil den erstattes af toldoplagsordningen, dog senest den 31. december 1982.

Som følge af forordningen blev toldlovens bestemmelser om særlig toldgodtgørelse samt om tilbagebetaling af for meget opkrævet told og om efterbetaling af for lidt opkrævet told ophævet fra 1. juli 1980. Det skete ved lov nr. 57 af 13. februar 1980.

Ifølge toldlovens bestemmelser om handelstoldgodtgørelse kan tolden tilbagebetales for varer, der i forbindelse med et salg genudføres i ubrugt og uforandret stand. Disse bestemmelser skal således ophæves fra udgangen af 1982.

Varer, der genudføres, skal imidlertid fortsat kunne fritages for told, og dette opnås ved de nu foreslåede bestemmelser om private toldoplæg. Et privat toldoplæg er et toldoplæg, der oprettes i den pågældende importvirksomheds egne lokaler, og hvor virksomheden kun kan oplægge varer, den selv har indført. De indførte varer er under oplæggelsen fritaget for told, afgifter med tilsvarende virkninger som told, f.eks. antidumpingtold, og landbrugsimportafgifter. Når varer fra et toldoplæg genudføres til steder uden for EFs toldområde, skal told m.v. ikke betales, men told m.v. skal betales, når varer fra et toldoplæg overgår til forbrug i Danmark eller andre EF-lande.

Overgangen fra handelstoldgodtgørelse til toldoplæg vil medføre et ikke uvæsentligt merarbejde i toldvæsenet og dermed merudgifter. Det må derfor anses for ønskeligt at begrænse antallet af toldoplæg og deres benyttelse. Da formålet med de private toldoplæg er at fritage varer, der genudføres, for told m.v., er det foreslået, at tilladelse til privat toldoplæg kun skal kunne gives til virksomheder, der genudfører indførte varer i forbindelse med et salg. Det er endvidere foreslået, at der på de private toldoplæg kun kan oplægges varer, hvoraf der skal betales told, f.eks. varer fra USA, Japan og Østeuropa. Dette betyder, at varer, der kan indføres uden betaling af told m.v. fra EF-lande, EF-TA-lande og præferencelande, ikke vil kunne oplægges på de private toldoplæg.

For at ligestille betalingen af importmoms af varer, der kan oplægges på et privat toldoplæg, og af varer, der ikke kan oplægges på toldoplæg, er det foreslået, at importmomsen af varer, der oplægges på et privat toldoplæg,

[Ministeren for skatter og afgifter]

skal betales ved oplæggelsen, dvs. på samme måde som for varer, der ikke oplægges på toldoplæg.

Som foran nævnt kan varer også fraføres et privat toldoplæg til forbrug i Danmark eller i andre EF-lande, og tolden af sådanne varer skal betales i forbindelse med fraførelsen. Oplagshaveren opnår således en udsættelse med betaling af told m.v. af sådanne varer. Udsættelsens længde er afhængig af, hvor længe varerne har ligget på toldoplaget inden fraførelsen. Udsættelsen med betaling af told m.v. medfører en formindskelse af oplagshaverens likviditetsbehov og dermed af hans renteudgifter. En sådan fordel opnås ikke af de virksomheder, der ingen genudførelse har og derfor ikke kan få toldoplæg. For at undgå denne forskelsbehandling er det foreslået, at der af varer, der fraføres et toldoplæg til forbrug i Danmark eller andre EF-lande, skal betales et beløb, der tilnærmelsesvis ophæver fordelene ved, at sådanne varer oplægges på toldoplæg. Beløbet er foreslået ansat til 1,3 pct. af told m.v. af de fraførte varer for hver måned, betalingen af told m.v. er udsat. Dette beløb betales altså kun af varer, der oplægges på et toldoplæg, men ikke af de foran nævnte varer fra EF-lande, EFTA-lande og præferencelande, der kan indføres uden betaling af told og derfor ikke kan oplægges på de private toldoplæg. Satsen på 1,3 pct. er den i told- og forbrugsafgiftslovgivningen fastsatte morarentesats.

Foruden de her omtalte forslag indeholder lovforslaget nogle mindre væsentlige ændringer af toldloven. Om disse skal jeg henvise til bemærkningerne til lovforslaget.

Med disse bemærkninger skal jeg henvise lovforslaget til folketingets velvillige behandling.

Ministeren for offentlige arbejder (J. K. Hansen):

Herved tillader jeg mig for folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om statsgaranti i forbindelse med Danmarks deltagelse i det skandinaviske luftfartssamarbejde.

(Lovforslag nr. L 149).

Overenskomster mellem Danmark, Norge og Sverige om økonomisk garanti til de 3 moderselskaber i SAS - A/S Det Danske

Luftfartselskab, A/S Det Norske Luftfartselskab og Aktiebolaget Aerotransport - har været indgået for 5-årige perioder siden SAS-samarbejds start i 1950. Den seneste, der hvilede på lov nr. 333 af 26. juni 1975, udløb den 30. september 1980. Forinden havde de 3 moderselskaber ansøgt om en forlængelse og normal beløbsmæssig justering af garantien. Denne ansøgning blev imødekommet i Sverige, der i riksdagen tilvejebragte det fornødne grundlag for en forlængelse.

I Danmark var der tvivl om, hvorvidt der fortsat var et reelt behov for garantien, som der, som det fremgår af bemærkningerne, aldrig har været trukket på. Der blev derfor ikke fremsat forslag om bemyndigelse til at forlænge garantien. Som følge af den danske holdning blev sagen også sat i bero i Norge.

SAS og de respektive moderselskaber har på ny rejst spørgsmålet over for de danske og norske myndigheder og indtrængende henstillet, at garantien videreføres.

Garantiordningen blev i sin tid skabt for at give moderselskaberne i SAS et vist økonomisk rygstød i tilfælde af svigtende konjunkturer inden for luftfarten.

Som bekendt har konjunkturerne inden for verdensluftfarten i de seneste år været særdeles ugunstige. SAS har således i regnskabsårene 1979-80 og 1980-81 for første gang siden 1961-62 haft underskud. Det kan derfor siges at være noget selvmodsigende netop i en sådan periode at trække den garantiordning, som har bestået i så mange år, væk.

Det ville blandt andet kunne give anledning både hos konsortiets udenlandske långivere og mere alment luftfartspolitisk til den misforståelse, at de 3 lande ikke som hidtil står bag SAS-samarbejdet. Herved kan vanskelighederne for SAS yderligere øges. At dette gælder i relation til fremmede långivere, er formentlig uden videre klart. Men i tillæg hertil vil det efter regeringens opfattelse være yderst uheldigt, hvis den opfattelse skulle brede sig, at de 3 lande ikke længere står sammen bag SAS-samarbejdet. Den svenske holdning har, som det fremgår, hele tiden været klar. I Norge går regeringen ligeledes ind for ordningens videreførelse. Det vil være overordentlig uheldigt, hvis Danmark i denne situation står udenfor.

Jeg foreslår derfor en forlængelse af ordningen på de hidtidige vilkår med en enkelt